

Pohádka o Borůvce a Jeníkovi

V dnešním příběhu se na okamžik vrátíme v čase do doby, kdy Borůvka ještě žila v Krkonoších a vozila cestující. Její neobvyklé, borůvkově modré, šaty zářily a lokomotivě moc slušely. Borůvka však nezpochla. Nezvedala nosík nahoru. Pořád jí poslušně držel pod velkými brýlemi. Takovými, jaký mívají všechny mašinky z rodu Brejlovců. Zůstávala stále skromná a veselá. Snad právě proto ji měli cestující rádi.

Projížděla krkonošskými lesy plnými zajíců, srnek, veverek a dalších lesních zvířátek. Z výšky kopců ji s úsměvem pozoroval pán zdejších hor – Krakonoš. Na jeho rameni seděla sojka, jeho věrná pomocnice a strážkyně každého pohybu, který jen v lese zaznamenala. Jakmile se v okolí něco šustlo, hned to s křikem letěla hlásit svému pánovi.

Nyní oba pozorovali projíždějící modrou lokomotivu. Sojka se začala čepýřit a pokřikovat. „Jen si zase srovnej peříčka, moje milá“, uklidňoval ji Krakonoš, „Borůvka je rozumná mašinka a ví, že se má v lese chovat tiše a ohleduplně.“

A opravdu. Borůvka dávala pozor, aby se jí do cesty nepřípletl nepozorný ušák, jakých bylo všude plno, nebo aby zbytečně nevyplašila srnky, které se pásly na mýtině. Potichoučku odfukovala a ani by jí nenapadlo zahoukat.

Jak už však víte z předcházejících příběhů, nadešla doba, kdy Borůvka dosloužila a skončila na železničním hřbitově v České Třebové. Tam ji čekal smutný osud. Co by to však bylo za pohádku, kdyby neměla dobrý konec. Na naši modrou lokomotivu se usmálo štěstí. Dočkala se záchrany a našla nový domov v Tochovicích – v železničním muzeu U Kolejí a tam žije dodnes.

Společnost jí dělá její pán, výpravčí Blažena, Přednosta a také návštěvníci muzea. A hlavně – děti. Jako třeba malý Daniel. Je trošku jiný než ostatní. Neposedný autista, s velkou láskou k železnici. Borůvku si zamiloval na první pohled. Poslouchal její vyprávění – o cestách krkonošskými lesy, o Krakonošovi, o jejím setkání s pyšným návštěvnickem, kterému se nechtělo cvičit i malinko strašidelný příběh o kouzelném trojlístku, který jí kdysi vyprávěl starý Kafemlejnek.

„To musela být krása, když jsi ještě jezdila, Borůvko“, zasníl se chlapec, ale vzápětí dodal, „ale jsem rád, že jsi tady, u nás. Všechny děti se do tebe mohou posadit“ a sám si vlezl do Borůvčiny kabinky a pohlídal volant. Borůvka se usmála. Těšila ji pozornost dětí.

Jednoho dne, sotva Borůvka otevřela oči, už u ní stál její pán a tvářil se tajemně. Beze slova ji začal přeměřovat svinovacím metrem. Od čela až k nosíku, pak levou tvář i pravou. Borůvka překvapeně zamrkala – co se to děje? Než se však stačila zeptat, její pán si něco zapsal na papír a odešel. To se ví, že se jí v hlavě vyrojilo snad sto otázek.

Odpoledne se s nimi svěřila Přednostovi a Blaženě. Žádné odpovědi se však nedočkala, Oba tam stáli a krčili rameny. Co má Borůvčin pán za lubem?

To se ví, že se do něj navečer všichni tři pustili. Pročpak to měření? Copak se děje? Pán se jen tajemně usmíval a přitiskl si ukazováček na rty: „Pssst. Tajemství. To budete koukat.“

Kdepak, tajemství se neprozrazuje. A tak tam všichni tři stáli, otázek v hlavě bylo hned třikrát tolik, ale odpověď žádná. Borůvčin pán je tam nechal a s úsměvem zmizel ve svém domku.

Tam se usadil do křesla. Trošku ho zamrzelo, že nemohl přátelům nic prozradit. Ale – tajemství je zkrátka tajemství, to se nedá nic dělat. Však se brzy všechno dozví. To, že se jedna železniční společnost rozhodla pro veliké překvapení. Nechala vyrobit věrnou kopii jeho Borůvky.

A tak, zatímco jeho přátelé přemýšleli a lámali si hlavy nad tou spoustou otázek, na dalekém Slovensku dělníci svařovali, brousili a vrtali a práce jim šla od ruky.

Zanedlouho stál v dílně nový Brejlovec. Zatím ještě bez šatů a Borůvce se podobala jen vzdáleně. Mašinka dostala nový motor a všechny díly a přístroje, které taková lokomotiva potřebuje.

Brzy se i dočkala svých šatů. Měly – jak jinak – borůvkově modrou barvu. Připevnili jí kulatý nosík, přesně v místech a takových rozměrů, jaké měla Borůvka. Proto to nezbytné měření, které naší lokomotivě tolik zamotalo hlavu.

Nastal velký den. Dělníci spustili motor a borůvkově modrý Brejlovec ožil. Jeho světla se rozsvítila a on si začal vesele pobrukovat. Práce se podařila.

Brzy do nové lokomotivy nasedl mašinfíra a rozjeli se do Čech. Tam byla velká sláva. Mašinka jakoby Borůvce z oka vypadla. Ale protože Borůvka je jen jedna, dostala nová lokomotiva jméno Jeník a na šaty mu přidělali cedulku se zbrusu novým číslem – 750.199-2. Na bok připevnili znak města Trutnova a Jeník se vydal na svou první přehlídkovou jízdu.

Ta vedla z České Třebové přes Trutnov, Vrchlabí, Martinice v Krkonoších až do Hostinného. Lidé jej nadšeně vítali, mávali a fotili. Mašinfíra se usmíval za velkými skly Jeníkových brýlí. Tu a tam zahoukal, aby všem oznámil: „Slyšíte? Borůvkově modrá lokomotiva se vrátila!“

Když Jeník poprvé projížděl krkonošskými lesy, nemohl tomu Krakonoš uvěřit. Několikrát si protřel oči: „Je to možné? Borůvka se nám vrátila?“

I vyslal na průzkum svou věrnou sojku strážkyni. Ta několikrát poslušně prolétla kolem modré mašinky, chvíli si s ní švitořila a poté se opět poslušně vrátila na Krakonošovo rameno: „Kdepak Borůvka. Tahle mašinka se jmenuje Jeník a je moc milý.“

Krakonoš se usmál a zadíval se na vzdalující se lokomotivu. „Šťastnou cestu, Jeníku“, pokýval hlavou „a nevyplaš mi zvířátka“. Jeník však byl stejně rozumný a ohleduplný, jako jeho předchůdkyně. Krakonoš se o klid ve svém lese nemusel bát.

Tou dobou se daleko odsud, v Tochovicích, rozhodl Borůvčin pán, že již nebude trápit své přátele nezodpovězenými otázkami. Jeník již byl náležitě představen a tak jim mohl celé tajemství vyrazdit.

Borůvka neskrývala své dojetí. Má svého nástupce. Stejného, jako byla ona sama. Tak ráda by ho pozdravila. Aby věděl, že na něj myslí. Se svým přáním se svěřila i malému Danielovi: „Vím, že se často jezdíš dívat na mašinky po celé republice. Jestli někde potkáš Jeníka, vyříd' mu můj pozdrav. Moc tě prosím.“

Nemusela čekat dlouho. Jeník si to brázdil po všech možných tratích a byla jen otázka času, kdy na něj chlapec narazí. Stalo se tak nedaleko Sobotky.

Jeník uháněl na výletní cestě kolem zámku Humprecht, když v tom se nedaleko kolejí objevil malý chlapec. Když se k němu přiblížil, klučina zamával a zavolal: „Jeníku! Pozdravuje tě Borůvka a všichni U Kolejí!“

Jeník tomu ani uvěřit nemohl. Borůvka o něm ví a pozdravuje ho. Tolik toho o ní slyšel. Usmál se a zahoukal na chlapce pozdrav pro svou předchůdkyni. Snad jeho cesta jednou povede i kolem muzea U Kolejí a alespoň na okamžik se setkají. Prozatím si alespoň posílají vzkazy po dětech.

Až tedy někdy spatříte borůvkově modrou lokomotivu s velkými brýlemi, vyříd'te jí pozdravení. Poznáte ji snadno. Vypadá úplně stejně jako Borůvka a na boku má napsané své jméno – Jeník.

